

عنوان مقاله:

اتحاد مکانی و اتصال صفوف در نماز جماعت از منظر فقه مذاهب اسلامی

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات تقریبی مذاهب اسلامی، دوره 15، شماره 52 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

مهدی رهبر - دانشیار گروه فقه و حقوق امامیه دانشگاه مذاهب اسلامی

خلاصه مقاله:

از جمله شرایط صحت نماز جماعت، اتصال بین صفوف نماز است. از نظر فقه امامیه، صفوف نماز نباید بیش از یک قدم متعارف یا مقداری که عرفاً نزدیک محسوب می‌شود، از هم فاصله داشته باشد، خواه امام و مأوم در یک مکان مانند مسجد باشند، یا مکان متعدد باشد. روایات، اجماع و مقتضای قضاوت عرف متشرعه، از جمله ادله دیدگاه امامیه می‌باشد. فقهای اهل سنت با استناد به اجماع و مقتضای مسجد، معتقدند در صورت اتحاد مکان نماز، امکان آگاهی مأوم از نماز امام جهت تبعیت از او کفایت می‌کند و اگر نماز در مسجد اقامه شود، با فاصله زیاد بین صفوف نیز نماز جماعت صحیح است و اگر در خارج از مسجد اقامه شود، برخی رعایت فاصله کمتر از 300 ذراع و برخی نزدیکی عرفی را لازم می‌دانند و گروهی نزدیکی صفوف را لازم نمی‌دانند. در این مقاله با روش توصیفی - تحلیلی و با استفاده از منابع کتابخانه‌ای و با هدف دستیابی به حکم شرعی اتصال صفوف نماز جماعت و تبیین مقدار فاصله بین صفوف، به بررسی و تحلیل دیدگاه‌های مختلف در این زمینه پرداخته می‌شود. طبق یافته‌های تحقیق و دیدگاه نگارنده، لزوم رعایت فاصله یک قدم متعارف بین صفوف چه در مسجد و چه خارج از آن، با مقتضای احتیاط در شبهه وجوبی که دائر بین اقل و اکثر ارتباطی است، تناسب دارد و اتحاد مکان نماز در این حکم مداخلیتی ندارد.

کلمات کلیدی:

نماز جماعت، اتصال صفوف، امام و مأوم، اتصال عرفی، اتحاد مکان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1130429>

